

на пжтуващия театъръ, който бѣ дошелъ съ най-разнообразенъ репертоаръ: „Трилби“ — „1001 нощъ или багдатския хамалинъ“ — „Голѣмановъ“ — „Процесътъ на Мери Дюганъ“ — „Бѣлата гвардия“ и др., съ балетъ, музика, специални декори и пр. Днесъ, за учащи се и гарнизона, даваха „Хъшове“. Около текстътъ на афиша бѣха портретитъ на всички артисти, повечето отъ които съ театрални имена — Свѣтловъ, Долински, Славинъ... Две голѣми снимки представяха „балетния ансамблъ“. Между женитѣ-артистки веднага познахъ лицето на моята съседка по стая — г-ца Нелли Зорина.

Въ ресторана тракаха чении. До вратата, на една маса покрита съ афишъ, бѣха сложени билети, и единъ момъкъ съ изпъкнала адамова ябълка, седналъ задъ масата, потракваше съ червенъ моливъ и разсѣяно гледаше навънъ. Вжтре вече обѣдваха. Въ помѣщението, тѣсно и полутъмно, се носѣше глъчка и мирисъ на варено зеле. Въ дъното бѣше тезгяха, надъ който висѣха две ленти лѣпило за мухи. Между тѣхъ, заграденъ като въ рамка, съдържательтъ, по ржави, нареждаше хлѣбъ, кърпи,